

Caja Cazemier

FAB

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op
www.ploegsma.nl
www.cajacazemier.nl

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

ISBN 978 90 216 7858 0 / NUR 284

© Tekst: Caja Cazemier 2018

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Omslagbeeld: Shutterstock

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2018

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

WENDE

Italiaans ijs

Splash!

Met een aanloop springt Wende het spiegelgladde wateroppervlak van het zwembad achter hun Italiaanse vakantiehuis aan stukken. Hoog spat het water op. Ze zet zich af tegen de bodem en komt proestend boven.

Vanuit de ligstoel op het terras naast het zwembad begint haar zus te gillen. ‘Wende! Ik heb je nog zó...’

Splash! Nog zo’n fontein spat haar zus nat, die snel overeind komt. ‘Wende! Dex! Ellendige etterbakken zijn jullie!’

Naast Wende komt haar tweelingbroer boven. Met een boogje spuwt hij een straal water uit en hij grijnst breed. Ze zijn veilig in het midden van het zwembad.

Prompt wordt Wende onder water geduwd. Die heeft ze niet aan zien komen, meestal is het zij en Dex tegen hun drie jaar oudere zus. Wende worstelt zich naar boven, en omdat ze net geen hap lucht heeft kunnen nemen, begint ze te hoesten.

‘Stom joch! Ik had geen adem meer!’ Ze haalt uit, maar Dex is op veilige afstand.

Vanaf de kant blijft Benthe doorgaan met schreeuwen. ‘Mijn telefoon is zeiknat! En kijk nou, dikke klojo’s, mijn boek is ook nat!’

Ze gooit nog wat scheldwoorden hun kant op, maar Dex duwt Wende opnieuw onder water.

Proestend komt ze weer boven en zodra ze haar moeder het terras op ziet lopen, roept ze: ‘Mam! Dex zit te klieren!’

‘*No way!*’ Benthe is harder gaan gillen om boven Wende uit te kunnen komen. ‘Dex én Wende zitten te klieren!’

‘Aanstelster!’ loeit Dex. ‘Wie is er nou bang voor een beetje water?!’

‘Mam! Mijn telefoon en mijn boek zijn allebei zeiknat!’ Ze wijst naar het zwembad. ‘En dat hebben zij gedaan.’

‘Overdrijven is ook een vak!’ roept Wende.

‘Ga dan iets verderop zitten met je luie kont,’ roept Dex. ‘Wij zwemmen hier!’ Hij duikt onder.

Vlug klimt Wende aan de kant voor hij haar aan haar voeten naar beneden kan trekken.

‘Hé, hou op! Kan dat nou echt niet anders?’ zegt hun moeder. ‘Jullie zitten elkaar de hele dag al in de haren.’

‘Vind je het gek?!’ snauwt Benthe. Met haar handdoek dept ze haar mobiel en haar boek droog. ‘Veel meer hebben we niet te doen hier. Als mijn telefoon het nou niet meer doet, dan... dan...!’

‘Ja, mam!’ Wende loopt om het zwembad heen. ‘Op een camping met Nederlanders hadden we ons echt niet verveeld.’

Dat laatste heeft Dex kennelijk ook opgevangen. ‘Mee eens! Met een stel vrienden had ik niet hoeven klieren.’

Benthe kijkt zijn kant op. ‘Dus je geeft toe dat je loopt te klieren.’

Ondertussen is Julius ook naar buiten gekomen. Hij slaat zijn arm om Flora heen.

‘Het wordt tijd om eropuit te gaan,’ zegt hij.

Wende draait zich naar haar stiefvader. ‘Waarnaartoe?’ Ze hebben zowat alles in de omgeving al gezien, zo vaak zijn ze hier.

Het is prachtig hoor, in Toscane, en bijna altijd mooi weer, maar ze hebben hier zo weinig te doen. Wende kijkt om zich heen, naar het vierkante gele huis met de groene luiken, die gesloten zijn om de warmte buiten te houden, de licht glooiende tuin, het zwembad met het terras eromheen en de bakken met rozerode oleanders die voor wat kleur zorgen. Dit is niet zomaar een vakantiehuis, dit is hun eigen huis. Nou ja, hun tweede huis. Waar ze zo vaak zijn dat ze alles wat er te doen is al honderd keer gedaan hebben.

‘Vrienden van vrienden van ons maken ijs. Ze hebben me uitgenodigd om een keer een kijkje in de keuken te komen nemen,’ zegt Julius.

‘Verkópen ze ook ijs?’ vraagt Dex.

Wende is haar stiefvader voor. ‘Ja tuurlijk, dombo!’ zegt ze. ‘Waarom zouden ze anders al dat ijs maken?’

‘Dat zie ik wel zitten.’ Dex likt zijn lippen al af.

‘Vanmiddag?’ wil Benthe weten.

‘Best,’ zegt Julius, ‘als jullie elkaar voor die tijd tenminste niet hebben uitgemoord.’

Zodra het warmste deel van de dag voorbij is, stappen ze in de auto. Na een kwartiertje rijden komen ze in zo’n typisch Italiaans stadje dat boven op een heuvel ligt te soezen in de zon. De huizen zijn allemaal licht van kleur en hebben terracotta dakpannen. De straten zijn er zo smal dat er geen auto’s mogen rijden.

De parkeerplaats aan het begin van het stadje is helemaal vol, zodat ze wel drie keer rond moeten rijden tot ze einde-

lijk iemand zijn parkeerplek zien verlaten, en zij daar kunnen gaan staan. Terwijl ze hun spullen uit de auto pakken, worden ze vanuit een andere auto aangesproken door een man die het raampje helemaal naar beneden heeft gedraaid: ‘Gaan jullie weg?’

‘Nee, we zijn er net,’ antwoordt Julius. ‘Sorry.’

Vanuit de auto klinkt opwinding. De naam van hun moeder is duidelijk te verstaan en gezichten worden tegen het raam gedrukt. Naast de bestuurder verschijnt een vrouwengezicht voor het opengedraaide raam.

‘Flora Hofman?’

Haar moeder glimlacht vriendelijk. ‘Ja, die ben ik.’

‘Goh, wat bijzonder! Wat doet u hier? Bezig met opnames?’

‘Nee hoor, net als jullie op vakantie.’

‘Zomaar Flora Hofman tegenkomen! Wat geweldig! Mag ik een selfie met u maken?’

De vrouw stapt al uit de auto, en ze wenkt de kinderen op de achterbank hetzelfde te doen. ‘Mogen mijn kinderen er ook op?’

Julius, Benthe, Dex en Wende bestaan even niet. Deze vrouw ziet alleen maar Flora Hofman, die vriendelijk glimlachend blijft wachten tot ze links en rechts door het Nederlandse gezin wordt omgeven en de foto gemaakt is. Haar moeder kan goed toneelspelen, ziet Wende, het ziet eruit alsof ze dit hartstikke leuk vindt.

De selfie is klaar. ‘Dankjewel! Wat bijzonder! Dit vind ik echt fantastisch! Fijne vakantie verder!’ Nu knikt de vrouw ook naar Julius en hen drieën.

‘Succes met het vinden van een parkeerplaats,’ zegt Dex een beetje gemeen.

‘Zomaar Flora Hofman tegenkomen! Wat bijzonder!’
bouwt Benthe de vrouw na als de auto verder is gereden. Het levert haar een bestraffende blik van haar moeder op.

Flora verschuift de zonnebril die boven op haar krullen staat naar haar neus. Ze pakken hun flesjes water en beginnen de weg naar het stadje te beklimmen.

De stroom voetgangers naar beneden is even groot als de stroom omhoog. Ze lopen onder een oude poort het stadje in waarvan de straatjes zijn geplaveid met keien. Halverwege hun wandeling naar de ijssalon worden ze opnieuw gespot en nu vragen ze zich af of het echt wel Flora is. Wende hoort hen zeggen: ‘Kijk nou, dat lijkt Flora Hofman wel die daar loopt! Is ze het of is ze het niet? Ja, ze is het! Is die hier op vakantie? Kijk dan, zijn dat haar kinderen?!’

Zo gaat het vaker. Als Wende nu om zou kijken, weet ze zeker dat ze nagestaard worden. Zodra haar moeder voorbijkomt, rekken Nederlanders hun nekken uit.

‘Ik ben mijn hoedje vergeten,’ moppert Flora. ‘Stom!’

Dit is precies de reden waarom ze niet naar een camping met Nederlanders kunnen: Flora, actrice en presentatrice, wordt de hele dag aangesproken. Iedereen wil een praatje met haar maken of nog liever met haar barbecueën en ze moet met elke campinggast op de foto. Nou ja, dat is misschien een beetje overdreven, maar zo gaat het ongeveer wel. Benthe, Dex en zij kunnen zeuren wat ze willen om nou eens een huisje of een tent te huren op een camping waar ze activiteiten organiseren en ’s avonds kunnen dansen, maar ze krijgen nooit hun zin. Reken maar dat ze daar heel wat uren in hebben geïnvesteerd, want hoe mooi hun Italiaanse huis ook is, het is er zo saai... Zij kunnen er toch niets aan doen dat hun moeder een BN’er is?

Het Italiaanse huis staat een eindje buiten het dorp, bijna op de top van een heuvel. Zo ver als je kunt kijken, zie je groene en gele velden. Druiven en tarwe. Het piepkleine dorp is een halve kilometer verderop. Er wonen weinig mensen en gegarandeerd niemand die weet wie Flora Hofman is. Daarom komt haar moeder hier zo graag.

Vroeger toen ze klein waren, vonden ze het geweldig. Ze vermaakten zich hele dagen in het water van hun privé-zwembad. Maar nu...

Hoe vaak heeft ze niet gewenst dat ze een gewoon gezin waren, zodat ze tijdens vakanties domweg overal naartoe zouden kunnen. Maar ook in Nederland gaan ze er eigenlijk nooit met z'n allen op uit. De Efteling, bijvoorbeeld, is een *no-go area*. Ze kunnen alleen met Julius naar een pretpark of een dagje naar het strand, dus zonder hun moeder.

Daar is de ijssalon. Omdat Julius een aardig mondje Italiaans spreekt, heeft hij Italiaanse vrienden gemaakt, en daar profiteren ze nu van. Deze mensen kijken geen Nederlandse televisie, en hier is Flora gewoon de vrouw van Julius die ze op een dag bij gemeenschappelijke vrienden ontmoet hebben en waar zij als gezin bij horen. Ze krijgen citroenlimonade met ijsklontjes en daarna mogen ze de keuken in. In rap Italiaans wordt er van alles uitgelegd. Hoogstwaarschijnlijk laat Julius hele delen in zijn vertaling weg, maar dat maakt niet uit.

Ze mogen proeven.

‘Is dit nou echt Italiaans ijs?’ wil Dex weten.

Benthe rolt met haar ogen. ‘Ja duh!’

De Italiaan wil hun favoriete smaken weten.

Benthe weet het wel. ‘Ik vind de tiramisu echt goddelijk!’

Wende heeft een andere voorkeur. ‘Nee, banaan met karamel is het lekkerst!’

Dex schudt resoluut zijn hoofd. ‘Stracciatella! Witte chocolade! Smurfenijs!’

‘Nee, ijskuiken, dat is zó goor,’ zegt Benthe.

Wende geeft haar broer een por tegen zijn arm. ‘Dat hebben ze hier niet eens.’

Benthe lacht. ‘Ha ha, brugsmurf! Daarom wil je dat vieze spul.’

In een hoekje van haar bewustzijn gaat een luikje open. De brugklas, denkt Wende. Over drie weken begint de brugklas. Groep acht en de basisschool, dat is allemaal voorbij, een totaal nieuw leven zal beginnen en prompt begint het te kriebelen in haar buik. Natuurlijk, ze heeft er ontzettend zin in, maar het is ook gewoon spannend.

En voor het eerst in haar leven zal ze niet bij Dex in de klas zitten en moet ze het in haar uppie doen. De andere kinderen van hun groep acht die naar scholengemeenschap De Passage gaan, zitten allemaal bij elkaar. Ze gunde Dex die klas, en heeft zelf voor de parallelklas gekozen.

Gauw neemt ze een grote hap ijs. Het is nog niet zover...

KIM

Vloggen

‘Hai! Ik ben Kicky en ik ben dertien jaar oud. Leuk dat jullie naar mijn vlog kijken! Het zal over mijn eigen leven gaan maar vooral over... de brugklas! Want over twee weken is het zover. Tenminste, hier in het midden van het land...’

Kim zit achter haar bureau en kijkt recht in de lens. Haar bureau heeft ze wat van de muur geschoven zodat er ruimte is voor een statief met haar camera erop. Ze heeft al een aantal proefopnames gemaakt en ze weet dat achter haar het bed met het kleurige overtrek en de zorgvuldig gerangschikte kussens nog te zien is. En ook de paardenposters erboven. Nu is het voor het echt.

Terwijl ze met haar handen wappert, trekt ze een gezicht. ‘Maar eh... dertien jaar en naar de brugklas gaan? Hoe zit dat? Ik hóór het jullie denken! Tja, mensen, niet iedereen is het superkind waar ouders van dromen als er een baby in de wieg ligt. Ik was al vroeg een teleurstelling voor m’n ouders. Ha ha, nee hoor, grápje.’

Eventjes kan Kim niet verder praten. Op dit moment zijn haar ouders de grootste teleurstelling. Stop! Niet aan denken, focussen nu!

‘Maar ik was wel langzaam. Het duurde dus even voor ik de dingen kon die een normáál kind al veel sneller kan. Lopen,

praten, een bal vangen, met een schaarstijp knippen. Kortom, de kleuterjuf vond dat ik beter nog een jaartje extra in groep twee kon blijven. Bovendien ben ik een vroege leerling, zoals ze dat noemen: ik was gister jarig. Nog maar nét dertien dus. Ja, dank je, maar daarover een andere keer.'

Als ze verder praat, verspreekt ze zich een paar keer. Kim buigt zich voorover en zet de camera uit. Dat moet over. Het is niet erg als alles er niet in één keer goed op staat, ze kan scènes aan elkaar plakken. Ze heeft gegoogeld hoe dat moest en in haar proefopnames heeft ze geknipt en geplakt. Ze grinnikt. Daar heeft ze nu geen moeite meer mee.

Ze kijkt het filmpje terug en is best tevreden, behalve dus over het laatste stukje. Eerst maar verder. Mensen zeggen van haar dat ze zo'n levendig gezicht heeft en zo grappig met haar handen praat, dus dat moet ze vooral doen, dat zie je de vloggers die Kim zelf volgt, ook doen. Dus laat ze haar handen meepraten en regelmatig legt ze extra nadruk op woorden.

'Ik weet niet hoe het met jullie is, maar ik had het op een gegeven moment he-le-maal gehad met de basisschool, en ik heb waanzinnig veel zin in de brugklas. Niet meer een vaste meester of juf voor je neus, maar elk uur een andere leraar. En ook allemaal nieuwe vakken. Lekker veel afwisseling! Waar ik het meest zin in heb, is de nieuwe klas. Maar dat vind ik ook spannend. Soms kan ik opeens de zenuwen krijgen. Gaat het me wel lukken? Hoe moet je je gedragen? Wat doe je wel en wat doe je niet? En dan dat huiswerk! Allemaal dingen waar ik buikpijn van krijg. Hoe is dat bij jou?'

Kim houdt haar hoofd iets naar links en trekt nadenkend een pluk blond haar uit haar slordig opgebonden knot.

'Maar ik wil geen buikpijn. Nee, ik wil relaxed aan de middelbare school beginnen.' Ze blikt recht in de camera. 'Jij

toch ook?! Nou, ik ga de komende dagen tot het naadje uitzoeken hoe de brugklas in elkaar zit, zodat ik goed voorbereid naar school ga. Ik ga op onderzoek uit, ik ga mensen interviewen, ik wil weten welke schooltas ik het beste kan kiezen en welke absoluut niet kan. Ik zal geen onzeker brugpiepertje worden, en als jij dat ook niet wilt, kijk dan elke dag naar mijn vlog! Ben je er klaar voor? Ik wel!’

Ze zet de camera uit en pakt de blocnote waarop ze heeft zitten brainstormen: schoolspullen kopen, de route naar school, boeken kaften, *do's* en *don'ts* voor bruggers. Nu moet ze het eerste onderwerp kiezen.

Maar dan wordt er geklopt en de stem van haar moeder klinkt: ‘Kim? Het is bijna tijd.’ De deur gaat open. ‘Die mensen komen zo. Ga je mee?’

Shit! Dat is ook zo! Kim kijkt om zich heen. Aan haar kamer kun je gelukkig niet zien welke ramp zich in haar leven heeft voltrokken. Ze kan hier met een gerust hart haar vlogs opnemen. Ze heeft haar laptop nog, al haar eigen spullen zijn gewoon nog van haar, en de *look* van haar kamer is in orde, die past bij iemand van dertien. Een paar meiden uit haar oude groep acht hadden nog zo’n babykamer, maar zij mochten die in de vakantie ombouwen tot die van een brugklasser. Dat zit er voor haar niet in, een nieuw behangetje of een nieuw bureau. Maar gelukkig is dat niet nodig, ze is tevreden met haar kamer zoals die is en daar blijft iedereen vanaf!

Ze voelt hoe haar ogen zich met tranen vullen. Toch moet ze hier weg, nu voor eventjes en over een poosje... Ze slikt. Het is maar de vraag hoe het nieuwe huis eruit zal zien...

Nadat Kim een laatste blik op haar spullen heeft geworpen, loopt ze de trap af. En zoals elke keer lijken haar benen met

elke trede omlaag zwaarder en zwaarder te worden totdat ze in de leegte van de benedenverdieping stapt. Haar moeders mooiste jassen hangen niet meer aan de kapstok. Waar de grote spiegel hing, is een kale plek. In de kamer zijn de gaten nog talrijker: de grote flatscreen-tv is verdwenen, het schilderij hangt er niet meer, en ook de kunstzinnige wandklok niet. De afspeelapparatuur mét haar vaders vinyl en haar moeders cd's is weg, de antieke kast staat nu bij iemand anders. De iPads van haar ouders zijn verkocht, net als de iPhone van haar vader, en nu staat er een goedkope pc in de hoek van de kamer. Haar moeder heeft een mobiel en een laptop van haar werk, daarom konden die blijven.

‘Waar is papa?’

Haar moeder kijkt Kim aan. ‘Al weg. Ik weet eigenlijk niet waarheen. Kom, wij gaan.’

Ze trekken de deur achter zich dicht. Zonder jas stappen ze het zonnige weer in, en Kim moet de neiging onderdrukken om een schop te geven tegen de paal met het bord **TE KOOP** dat sinds kort in hun tuin staat.

Haar moeder wil geen geld uitgeven aan een ijsje. Ze gaan zomaar een stukje lopen, misschien kunnen ze bij een vriendin van haar moeder een kopje thee gaan drinken. Een uur, heeft de makelaar gezegd, een uur moeten ze wegblijven. In die tijd zullen vreemde mensen door hun huis lopen terwijl ze rondkijken en denken: willen wij hier wonen? Hoe gaat dit huis eruitzien met onze spulletjes? Zullen wij dit huis kopen?

De vriendin is niet thuis en ze lopen de ijscokar voorbij. Ze slenteren zomaar wat door de winkelstraat zonder ergens naar binnen te gaan, en ploffen dan neer op een bankje in het park.

‘Vanaf volgende week ga ik fulltime werken,’ zegt haar moeder.

Kim knikt, ze wist dat haar moeder dit wilde.

‘En papa?’

‘Die moet achter nieuw werk aan. Laten we hopen dat hij gauw iets vindt.’

Het blijft een tijdlang stil. Dan zegt haar moeder: ‘Sorry van je verjaardag, lieverd. Het spijt me echt enorm.’

Kim zucht. Gisteren is ze dertien geworden. Ze heeft de camera van haar opa en oma gekregen, die ’s ochtends op de koffie kwamen en zelf taart meebrachten. Van haar ouders kreeg ze een bioscoopbon. Kan ze toch nog een keer naar de film.

‘Het is niet jouw schuld,’ zegt ze. ‘Maar ik ben wel boos op papa.’

‘Papa heeft altijd hard gewerkt. Hij kan er uiteindelijk niets aan doen dat het verkeerd ging met zijn bedrijf.’

Kim haalt haar neus op. Hij heeft de problemen te lang laten bestaan zonder aan de bel te trekken, zo veel heeft ze er wel van begrepen. De schulden hebben zich daardoor opgestapeld.

Ze pakt haar telefoon en scrolt nog eens door alle appjes en felicitaties op Instagram en Snapchat. ‘Hierdoor voelde ik me jarig.’

‘Vond je het niet jammer dat er niemand langskwam?’

‘Opa en oma waren er toch?’

‘Ik bedoel van je vriendinnen.’

‘Ik had zelf gezegd dat ik de hele dag weg was. En ik vond het leuk om mijn nieuwe camera uit te proberen.’

Sinds hun huis half leeggehaald is, is er geen vriendin meer bij haar thuis geweest, daar zorgt ze wel voor. Ze heeft in we-

zen best een goeie dag gehad gister, ze was lekker bezig met de proefopnames voor haar YouTube-kanaal. Dat is het voordeel van een vakantie thuis: ze heeft veel naar YouTube gekeken en allemaal nieuwe vloggers ontdekt die ze helemaal te gek vindt. En vanaf het moment dat ze had bedacht om met een eigen kanaal te beginnen, is ze gaan kijken hoe iedereen dat doet. Toch heeft ze zich wel verveeld, want je vult geen hele dagen met YouTube. Dat haar opa en oma aanboden om op hun account Netflix te kijken, was een uitkomst. Dus ze heeft op haar laptop een grote hoeveelheid films gezien. En straks gaat ze nog een paar dagen bij haar nichtje logeren.

Luid kwakende eenden halen haar terug naar het bankje. Ze wiebelt met haar tenen in haar sandalen. Als haar schoenen te klein worden, is er dan wel geld om nieuwe te kopen? Ze stelt de vraag maar niet. Gelukkig hangt haar klerenkast vol, daar kan ze voorlopig mee vooruit, als ze niet te hard groeit tenminste.

Straks, als ze weer naar huis kunnen, gaat ze haar vlog afmaken en online zetten. Ze hoopt dat veel mensen zich op haar kanaal abonneren! En als ze zegt ‘veel mensen’, bedoelt ze véél mensen. En dan nóg meer.